

cvetu mladosti umrla in zapustila dva majhna otroka. To je oba z ženo zelo potrlo, a zmagala je močna volja, ki je Petra držala pokonci vse življenje. Ne nazadnje je moral vseskozi usklajevati vodniški poklic z mizarским, s katerim se je preživljal.

POL STOLETJA KLESANA SLED

Ob 40-letnici njegove prisotnosti v patagonskih gorah, takrat je imel 70 let, so ga počastili v argentinskem časopisu *Il Diario*. "Še vedno hodim na gore," je povedal. "Še vedno delam kot vodnik, to je moje življenje!" Ob jubileju je o njem pisal tudi Vojko Arko v tržaški reviji *Mladika* in ga imenoval "edinega slovenskega vodnika v Kordiljerah". 80-leten je še užival s pohodniki Društva odraslih izletnikov in jih zabaval s pripovedovanjem anekdot, izpisanih pri svojih vzponih.

Več kot petdeset let aktivnega ustvarjanja gorniške zgodovine ga je na poseben način oblikovalo in mu utrdilo značaj. Usoda je bila prijazna do njega. Naučila ga je poslušati šepet velikanov in ga prignala do spoznanja, da je človek v primerjavi z njimi majhen in nebogljen.

Proglasili so ga za častnega člana naslednjih klubov: Club Andino Bariloche, Club Universitario Buenos Aires, Club Argentino de Ski in Asociación de Guías de Montaña. Počastili so ga tudi s častnim nazivom "don Pedro". Zaradi njegove volje so gore v okolici Bariloč dobile pridih slovenstva. Po njem nosi ime tudi eden od stolpov v pogorju Ventana.

Knjiga o njegovem življenju, polnem bogatih sledi in spominov, se je zaprla v 88. letu starosti. Pred kratkim je Marianne Hernandez objavila ganljivo pripoved o doživetjih, ki sta jih na raziskovanjih bariloških gora stkala Peter Štrukelj in Emilio Hernandez. Bralcem jo je izročila pod čudovitim naslovom: Peter Štrukelj, zlato ime andinizma. ◉

Viri:

V kraljestvu kondorjev in neviht. Mohorjeva družba, Buenos Aires, Celje, 2001.

Vojko Arko: Povest slovenskih planincev v Argentini. *Mladika*, 1978, št. 5, 6–7, 8.

Vojko Arko: Slovenski gorski vodnik v Kordiljerah. *Mladika*, 1980, št. 4.

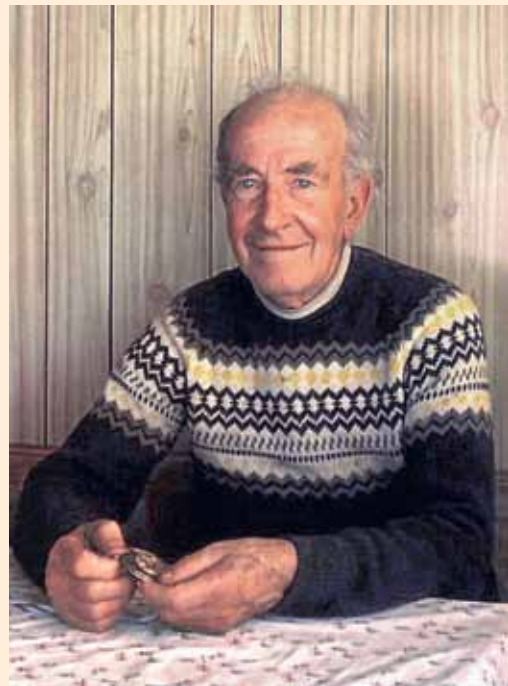
Vojko Arko: Saga slovenske patagonske šume. PV, 1991, št. 2, 3, 4, 5, 11.

Pedro Štrukelj: Cuarenta años de montaña. *El Diario*, 30. 4. 1983.

Spletna stran: www.bariloche2000.com/comentarios/columnistas/41278-memorias-de-montana.html

Obisk pri Petru Štruklju v Bariločah

Ko sem med patagonsko zimo junija 1991 iz Mendoze z avtobusom potoval preko argentinske pampe proti Rio Gallegosu v provinci Santa Cruz, sem se za teden dni ustavil v Bariločah, na skrajnem severu prostrane Patagonije. Že prej sem navezal stik z Vojkom Arkom, ki me je tisti teden velikosrčno gostil na svojem domu in me spoznal s tamkajšnjimi ljudmi in gorami. Bil je živ leksikon andinizma. Dobro je poznal tudi plezalno dogajanje po svetu, saj je veliko sodeloval z različnimi tujimi plezalnimi revijami, v Bariločah pa je vodil knjižnico andinističnega kluba CAB. Spoznal sem njegovo slovensko družino, imenovano Šumski bratje, srečal Dinka Bertoncija, Jermána ter še mnoge slovenske in tuje gornike, ki jih je življenjska pot zanesla v ta čudoviti

Peter Štrukelj FOTO: PETER PODGORNIK

gorski svet ob velikih jezerih pod mogočnimi gorami. En dan sem izkoristil tudi za obisk staroste bariloških andinistov Petra Štruklja.

Ko sem pozvonil na vratih, mi je prijazna gospa v solkanskem narečju povedala, da je mož Peter v mizarški delavnici. To je bila gospa Albina Abramčeva iz Solkana. Že dolgo nisem slišal tako pristne solkanščine, v kateri je tekel pogovor. V par stavkih je obrazložila, da mora njen mož kljub častitljivim 81 letom še vedno delati za preživetje.

S Petrom sva posedela v preprosto urejeni dnevni sobi. "Veš, penzija je ravno tolikšna, da ne umreš od lakote," mi je povedal med dolgim klepetom. Z odprtimi usti sem spoznaval izredno zanimivo življenjsko zgodbo tega preprostega človeka. Opisal mi je odhod od doma, ki ga je moral zaradi težke ekonomske situacije zapustiti že v rani mladosti. S parnikom je dober mesec potoval iz Trsta v obljubljeni dežel, ki je široko odprla vrata priseljencem s celega sveta. Poznal sem že kar nekaj zgodb takratnih priseljencev in razumel, da je vsakdo od njih doživljal svoj križev pot. Le pridnost in močna volja po preživetju sta jih reševali. Marsikdo tega ni zmožgal in se je še revnejši vrnil domov ali pa se je izgubil v prostranstvih argentinske pampe. Petru so posebno zasijale oči, ko je pogovor nanese na gore, ki so mu veliko pomenile. Imel je srečo, da je bil med pionirji te dejavnosti v bariloškem delu Andov. Znašel se je v družbi gornikov iz različnih delov sveta. Z njimi in z izkušnjami, ki jih je prinesel od doma, ter močno voljo do učenja gorniških spretnosti je ustvarjal zgodnjo zgodovino andinizma. Treba je vedeti, da so bili že pristopi pod večino gora v tistem času veliko dejanje. Najprej je bilo treba izsekati prehod skozi patagonsko goščo, šele potem je bilo mogoče pristopiti na večinoma še nedostopne vrhove. Peter se je preizkusil tudi kot graditelj koč, oskrbnik, gorski vodnik, reševalec, smučar in še kaj.

Z obiska v njegovem domu sem odhajal s spoznanjem, da je bil prava gorniška grča, mož dejanj, ki so skozi čas dobivala svojo ceno.

Peter Podgornik